

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 136/2025
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Татјане Ђурица и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у предмету по тужби тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Слободан Левајац, адвокат у ..., против туженог ВВ, предузетника, СТР „ГГ“ из ..., чији је пуномоћник Милица Спасојевић, адвокат у ..., ради чинидбе, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући по захтеву за решавање сукоба надлежности између Апелационог суда у Крагујевцу и Вишег суда у Крагујевцу, у седници већа одржаној дана 27.03.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За поступање по жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Крагујевцу П-2070/24 од 27.06.2024. године, надлежан је Виши суд у Крагујевцу.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П-2070/24 од 27.06.2024. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужила, па је обавезан тужени да врати у пређашње стање излог и улазна врата на десном локалу гледано од улице ..., који се налази у приземљу стамбено-пословне зграде на кп. бр. .../... лн. бр. ... КО у улици ... број ..., власништво тужилаца, тако што ће извршити радове који су наведени у овом ставу изреке. Одбијен је тужбени захтев тужила да се обавезе тужени да врати у пређашње стање излог и улазна врата на предметном локалу, како је то приказано на фотографији-цртежу који се налази у прилогу вештачења и обавезан је тужени да као солидарним повериоцима АА из ... и ББ из ... на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 332.550,00 динара, са затезном каматом од извршности пресуде.

Против наведене пресуде тужени је изјавио жалбу Вишем суду у Крагујевцу.

Решењем Гж-5762/24 од 06.12.2024. године Виши суд у Крагујевцу огласио се стварно ненадлежним за одлучивање по жалби тужене и списе предмета Основног суда у Крагујевцу П-2070/24 доставио је Апелационом суду у Крагујевцу сматрајући га надлежним за одлучивање о жалби туженог. У образложењу је наведено да је тужбеним захтевом тражена чинидба на непокретности, а по оцени Вишег суда у Крагујевцу спор

у коме се тражи заштита права својине на непокретности покренут неком од тужби предвиђеним чланом 37. Закона о основама својинскоправних односа, је спор о непокретности, који не може бити спор мале вредности.

Виши суд у Крагујевцу није прихватио надлежност за поступање по жалби туженог, па је списе предмета доставио Врховном суду ради решавања насталог сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб надлежности на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС" бр. 10/23) и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС" бр. 72/11.. 10/23), Врховни суд је нашао да је за поступање по изјављеној жалби против првостепене пресуде надлежан Виши суд у Крагујевцу.

Одредбом члана 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова је прописано да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то: на решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности, у извршним поступцима и поступцима обезбеђења и у ванпарничним поступцима, док је одредбом члана 26. став 1. тачка 3. истог закона прописано да апелациони судови одлучују о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП је прописано да су спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Према одредби члана 468. став 4. ЗПП, споровима мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1 овог члана. Одредбом члана 469. ЗПП је прописано да се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Према стању у списима, тужиље тужбеним захтевом траже да се тужени обавезе на наведену чинидбу јер сматрају да је тужени радове које је извео на излогу и улазним вратима описаног локала-пословног простора, а у вези ког је у току поступак за враћање одузете имовине пред Агенцијом за реституцију, извео супротно прописима који регулишу заштиту културних добара. С обзиром на наведено, и по оцени Врховног суда, не ради се о спору о непокретности у смислу члана 469. Закона о парничном поступку. Предмет тужбеног захтева није усмерен на утврђење својинских или других стварних права, нити се на било који начин одлуком суда задире у стварноправни статус предметне непокретности. Не ради се ни о тужби за заштиту својине како то сматра Виши суд у Крагујевцу, јер нема ни спора око својине или појединих њених атрибута. Тужбеним захтевом се тражи чинидба на непокретности, па како су тужиље као вредност предмета спора означиле износ од 10.000,00 динара, то се у смислу одредбе члана 33. став 2. и члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, конкретан спор сврстава у спорове мале вредности.

Зато је за одлучивање о жалби туженог надлежан Виши суд у Крагујевцу у складу са одредбом члана 25. став 2. тачка 3 Закона о уређењу судова.

Следом реченог, на основу одредбе члана 32. став 2. Закона о уређењу судова одлучено је као у изреци.

**Председник већа–судија
Татјана Миљуш,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић